

kuční věci díti jmenovanému zmocněnci. Nedoručil-li soud první stolice přes to usnesení, jímž byl nařízen rok k rozvrhu nejvyššího podání na den 15. ledna 1931 Dr. R-ovi, nýbrž věřiteli samému, nelze přikládati tomuto doručení, stavšímu se proti výslovnému předpisu § 93 c. ř. s., procesuální účinek. V tomto ustanovení jest použitím slov »mají se díti« přesně vysloveno, že jest platnost doručení podmíněna šetřením tohoto předpisu. Věc se má tedy tak, jakoby řečené usnesení nebylo vůbec doručeno J-ovi, jenž mohl, hledě k uvedenému ustanovení, důvodně míti za to, že usnesení bylo doručeno též jeho zmocněnci a že není třeba, by se k roku osobně dostavil. Byla mu tudíž nezákonným postupem odňata možnost na soudě jednati a tím založena zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s. Bylo tudíž rozhodnouti, jak se stalo, a jest věcí soudu první stolice, by ustanovil nový rok k rozvrhu nejvyššího podání, dbaje přesně předpisů o doručování obsílek všem zájemcům.

Čís. 11226.

Cesta z nouze (zákon ze dne 7. července 1896, čis. 140 ř. zák.).

Nezbytnou cestu lze zřídit i pro fysickou část katastrální parcely. Lhostejno, že pozemek, pro nějž se má zřídit nezbytná cesta, není enklávou.

Propůjčení nezbytné cesty není vyloučeno tím, že pozemek, pro nějž se má zřídit nezbytná cesta, jest součástí pozemkového komplexu, hraničícího na některé jiné své straně s veřejnou cestou.

I pro lesní pozemky jest nadále (po zákonu ze dne 9. ledna 1913, čis. 7 ř. zák.) přípustné propůjčiti nezbytnou cestu za podmínek zákona ze dne 7. července 1896, čis. 140 ř. zák.

Okolnost, že za řízení podle zákona ze dne 7. července 1896, čis. 140 ř. zák. byl změněn způsob obdělávání služebního pozemku, mohla by míti vliv jen na výši náhrady.

Útraty odpůrcova bezúspěšného rekursu nelze čítati k útratám, jichž náhradu bylo by přisouditi proti navrhovateli.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R I 869/31.)

Soud první stolice povolil navrhovatelům cestu z nouze pro pozemek č. kat. 536 les přes pozemky odpůrců. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu odpůrců a zamítl jejich návrh na přisouzení útrat dovolacího rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé vytýkají napadenému usnesení zřejmou nezákonnost, ale neprávem. Nelze jim přisvědčiti v tom, že nezbytnou cestu nelze zřídit jen pro část nemovitosti. Účelem zákona o nezbytných cestách jest, umožniti řádné hospodaření neb užívání půdy, a jest nerozhodno, zda

dílec pozemku nebo půdy, který nelze dosud řádně obhospodařovati, jest v katastrální mapě označen jako samostatná parcela a zda podle knihy pozemkové tvoří samostatné knihovní těleso. I fysická část katastrální parcely jest nemovitostí po rozumu § 1 zákona o nezbytných cestách. Že pak nemusí jíti o enklávu, správně dovodil již rekursní soud (jenž v tomto směru uvedl, že není nikde v zákoně vysloveno, že pozemek, v jehož prospěch se má zříditi cesta z nouze, musí býti enklávou mezi pozemky patřícími jiným majitelům).

Jak dále správně uvádí rekursní soud, nelze stěžovatelům přisvědčiti ani v tom, že jest propůjčení nezbytné cesty vyloučeno tím, že pozemek, pro nějž se má zříditi nezbytná cesta, jest součástí pozemkového komplexu, hraničícího na některé jiné své straně s veřejnou cestou. I při takové prostorové poloze může pozemek postrádati spojení se sítí veřejných cest. Tak tomu jest v souzeném případě. Pozemek, o němž jde, t. j. západní část parcely čís. kat. 536, svažujíc se v příkrém úhlu 45 stupňů, jest se strany pozemků, s nimiž tvoří prostorový komplex navrhovatelům patřící, naprosto nepřístupná, čímž se stává, že ani při této poloze nemá dostatečné spojení se sítí veřejných cest. O dostatečném spojení nelze zajisté mluvit, když dřeva ze západní části pozemku čís. kat. 536 musila by býti dopravována vzhůru po tak příkrém svahu.

Zákonem ze dne 9. ledna 1913, čís. 7 ř. zák. byl zrušen třetí odstavec § 1 zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák., podle něhož se pro lesní pozemky nemohla propůjčiti nezbytná cesta podle tohoto zákona. Jest tedy nadále přípustné, by i pro lesní pozemky byla za podmínek zákona čís. 140/1896 propůjčena nezbytná cesta, a jest nezavážné, že podle § 24 lesního zákona, vyhlášeného patentem ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák. jest vlastník pozemku povinen, by nechal po něm voziti takové lesní plodiny, které by se jinak buď vůbec nemohly z lesa vykliditi a dále dopravití anebo při kterých by se to mohlo státi jen s příliš velkým nákladem.

Pokud stěžovatelé poukazují k tomu, že za řízení podle zákona čís. 140/1896 změnili způsob obdělávání služebného pozemku, nasázevše tam stromky, mohla by tato okolnost vzhledem k § 24 zák. čís. 140/1896 míti snad vliv na výši náhrady. Ale stěžovatelé se v dovolací stížnosti toho nedomáhají a ani neuvádějí, oč jim má býti na náhradě přisouzeno více. Nemohlo býti proto k této okolnosti přihlíženo.

Na útratách dovolací stížnosti nemohlo býti nic přisouzeno, ježto útraty bezúspěšné stížnosti nelze čítati k útratám, jichž náhradu by bylo dle § 25 zákona o nezbytných cestách přisouditi proti navrhovateli.

Čís. 11227.

Substituce, poznamenaná v pozemkové knize u nemovitosti, na niž se vede exekuce, dovoluje vnucený vklad zástavního práva jen s obmezením, že se zástavní právo vkládá bez újmy substituce, a překází exekuci vnucenou dražbou vůbec.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R I 920/31.)